

International Journal of **Kannada** Research

www.kannadajournal.com

ISSN: 2454-5813

IJKR 2019; 5(1): 127-134

© 2019 IJKR

www.kannadajournal.com

Received: 01-11-2018

Accepted: 04-12-2018

ಸೌಮ್ಯಾ ಪಿ.

ಸಂಶೋಧನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ, ಕನ್ನಡ
ವಿಭಾಗ, ಸರಕಾರಿ ಕಾಲೇಜು
ಕಾಸರಗೋಡು, ವಿದ್ಯಾನಗರ ಅಂಚೆ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ

ಸೌಮ್ಯಾ ಪಿ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯ ಚಳುವಳಿಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸತ್ವಯುತವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಚಳುವಳಿಗಳು ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಾಲಘಟ್ಟ ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ದಶಕಗಳ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುವಾಗ ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಆತಂಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಿಂದಿದೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಗೆಗಿನ ಆತಂಕವಿದೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಮೇಯವು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೊಂದು ಶಿಸ್ತನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ರೂಪುಗೊಂಡದ್ದಲ್ಲ. ಅದು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಬಳಿಕದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಮೇಯವಾಗಿದೆ.

ಸಮಾಜ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯ ಪ್ರಭಾವವಾದಾಗ ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಪ್ರಭಾವವು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುತ್ತದೆ ಎಂದಾದಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಆತಂಕದಿಂದಲೇ ಕಂಡಿದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದುದರ ಹಿಂದೆಯೂ ಕೂಡಾ ಇಂತಹ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಭಾವವೇ ಇದೆ.

'ಜಾಗತೀಕರಣ' ಮೂಲತಃ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಕೇಂದ್ರಿತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಗಣನೀಯ ಹೆಚ್ಚಳದ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಜೀವನಶೈಲಿಯನ್ನು ಏಕೀಕೃತಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಪರ್ಕಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ; ಆ ಮೂಲಕ ಕಾಲ ದೇಶಗಳ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸುವ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಯೇ ಜಾಗತೀಕರಣವಾಗಿದೆ.

ಮನುಷ್ಯನ ಉಗಮದಿಂದಲೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಆರಂಭವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. 'ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ' ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಮೂಲ ವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದಾಗ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಿಂದಲೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾಷಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಸಮಾನಾಂತರವಾದ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಆರಂಭವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಜಾಯಮಾನವಿದೆ. ಆದರೆ ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನತೆಯೂ ಇದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕವು ಆತಂಕದಿಂದ ಕಂಡಿದೆ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಭಿನ್ನತೆಯೂ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪ್ರಭಾವವೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗೂ ಇದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪದ ಹಿಂದೆ ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವಿದೆ. ಅನ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಆತಂಕಕಾರಿ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಎದುರಿಸಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ. ಪರಂಪರೆಯ ಕೊಂಡಿಯಾಗಿಯೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ.

Correspondence

ಸೌಮ್ಯಾ ಪಿ.

ಸಂಶೋಧನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ, ಕನ್ನಡ
ವಿಭಾಗ, ಸರಕಾರಿ ಕಾಲೇಜು
ಕಾಸರಗೋಡು, ವಿದ್ಯಾನಗರ ಅಂಚೆ

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಬಗೆ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾಷಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನತೆ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾಷಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಆರ್ಥಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದದ್ದಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಆರಂಭ ಕಾಲದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೂ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯಾಗಿಯೇ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೂ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಿ ಕ್ಷಿಪ್ರಗೊಂಡ ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೂ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನತೆಯಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನವು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುವಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವಂತೆ ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂದರ್ಭ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ನಡೆದಿದೆ. ಅರ್ಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಮಾನವನ ಎಲ್ಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೂ ಬುನಾದಿ. ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಮೂಲವಾಗಿದ್ದು ಹತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತು ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥ ರಚನೆ ಮಾಡುವುದರ ಹಿಂದೆಯೂ ಆರ್ಥಿಕವಾದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿತ್ತು. ಪಂಪನು ಕಾವ್ಯದ ಪ್ರಯೋಜನದ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವಾಗ

ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಕಾಮಮೆಂಬಿವು
ಧರ್ಮಾರ್ಥಜನಕ್ಕೆ ನೆರೆದ ನೆರ್ಮಂತವರೊಳ್
ಧರ್ಮಂ ಪ್ರಧಾನಮರ್ಥಂ
ಧರ್ಮಾಂಘ್ರಿಪಫಳಮದರ್ಕೆ ರಸಮದು ಕಾವ್ಯಂ....."
ಪು.ಸಂ 214, ಪಂಪ ಭಾರತ

ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತೀಯ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಯೋಜನದ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವ ಆನಂದವರ್ಧನನು "ಕಾವ್ಯಂ ಯಶಸೇ ಅರ್ಥಮಿದೇ..."¹ ಎನ್ನುವಲ್ಲೂ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರದ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇಲ್ಲೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವಿದೆ. ಆದರದು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಕೇಂದ್ರಿತವಾದ ಆರ್ಥಿಕತೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನ. ಈ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಹಿಂದೆ ಲಾಭದ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯನ್ನೇ ಬದುಕಿನ ದಾರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ಅದೊಂದು ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತೆಂಬುದು ಮನನೀಯ ವಿಷಯ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿದ್ದ ಮಾನ್ಯತೆಯಿಂದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಭೂಯಿಷ್ಠವಾಗಿ ಕೃತಿರಚನೆ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ರಾಜಮನ್ನಣೆ ಮತ್ತು ಸಹಾಯ ಧನ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ರಾಜನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗುವುದು ಆರಂಭ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಠ ರಚನೆಗೊಂದು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿರುವಂತಹ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಹಿಂದೆ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕತೆ ಮತ್ತು ಲಾಭದ ಉದ್ದೇಶವಿರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಪಂಪನ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿ ಆಂಶಿಕ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತೇ ವಿನಃ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಲಿಲ್ಲ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಾಗಿಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪ ಬದಲಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಕ ಆಶ್ರಯದಾತನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಕೂಡಾ ಕಾವ್ಯದ ನಿಯಮವನ್ನು ಮೀರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಪಂಪನ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಇತ್ತು ಎನ್ನುವ ಊಹೆಗೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಬದುಕಿಗಾಗಿ, ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿರುವಂತದ್ದು. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅರ್ಥ ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇಂದಿನ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಹಿಂದೆ ಹಲವು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒತ್ತಡಗಳು ಇರುವಂತೆ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ವಿಚಾರವಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಆರ್ಥಿಕ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ, ಮತ್ತು ಇದರ ನಡುವಿನ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಯನವು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪದ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ನೆಲೆಯಿಂದಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲ ಹಂತ:

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲರ 'ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಮನುಷ್ಯನ ಉದಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ'² ಎಂಬ ಮಾತು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಆರಂಭವನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ'³ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಹಂಪಿ ವಿ.ವಿ ಯಿಂದ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಗೌಸುದ್ದೀನ್ ತುಮಕೂರಕರ್ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲರ ಮಾತನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ "ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪದ ಪ್ರಯೋಗ ಇತ್ತೀಚಿನ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಂದರೂ ಪಂಪನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆದು ಹೋಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆಕರಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪಂಪ ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ದೇಶೀಯತೆಯನ್ನು ಮೆರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾಲದೊಳಗಿದ್ದೂ ಕಾಲವನ್ನು ಮೀರಿದ ಕವಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ರಾಜಾಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದು ಈಗ ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಡುವ ಹಕ್ಕು ಸಂವಿಧಾನ ನಮಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ"³ ಎಂಬ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟನೆಗಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂದರೆ ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಹತ್ವ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ "ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದರೆ ವಿವಿಧ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಡುವ ಗಡಿರಹಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆ"

² ದ್ರಾವಿಡ ನವ್ಯಕಾವ್ಯ, ಪು.ಸಂ 188,
³ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ, ಪು.ಸಂ 74,

¹ ಪು.ಸಂ 86 ಭಾರತೀಯ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆ

ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು⁴ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡೂ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಇವರು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಟ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಮಾನವನ ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೇ ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಆರಂಭವನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವಿಯಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆತ ಯಾವತ್ತೂ ಇತರರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಯೇ ಬೆಳೆದ. ಮನುಷ್ಯನ ಈ ಪರಾವಲಂಬಿ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ಕೊಡುವ ಮತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಿರಂತರವಾಯಿತು. ಈ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ 'ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ'ದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಇದು ಸೀಮಿತಗೊಂಡಿತ್ತು. 'ಕೊಡು ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ' ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯಗಳ ಪೂರೈಕೆಗಾಗಿದ್ದರೆ ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ ಆಸೆ, ಕನಸುಗಳ ಪೂರೈಕೆಗೂ ಸಂಪತ್ತಿನ ಕ್ರೋಢೀಕರಣಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಗೌಸುದ್ದೀನ್ ತುಮಕೂರಕರ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಜಾಗತೀಕರಣವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಭೂಯಿಷ್ಟವಾದ ಪದಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಾವ್ಯಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರುವುದರ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜಾಗತೀಕರಣವು ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ನಡೆದು ಹೋಗಿದೆ⁵. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲಾದ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಬೇಕೇ, ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವು ಗಡಿಯಾಚೆಗಿನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಜನಪದವೂ ಇತ್ತು. ಪ್ರೌಢ ಕಾವ್ಯಗಳು ಪಂಡಿತರ ಸೊತ್ತಾದರೆ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಸೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಜಾಗತೀಕರಣವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರನ್ನೂ ಕೂಡಾ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಉದಯವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಉಪಲಬ್ಧ ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗ ಕ್ರಿ.ಶ 450 ರ ಹನ್ನಡಿ ಶಾಸನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಮೃದ್ಧ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತ್ತು. "ಕರ್ನಾಟಕವು ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುವ ನಾಡಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡವು ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಖಚಿತವಾದರೂ ಈ ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಿನದ್ದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಆ ಕುರಿತು ವಿವಾದವಿರಲಾರದು."⁶ ಮೇಲಿನ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವಂತೆ ಪಂಪ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಸರಿಯಿತು. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಕ್ರಮೇಣ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ನಾಡು ನುಡಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರೇಮ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂತು. ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ, ಪಂಪನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ನಾಡು ನುಡಿಯ ಬಗೆಗೆ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಒಲವಿದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಪುರಾವೆಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಆ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಸ್ಥಳೀಕರಣ⁷ ಕ್ಕೂ

ಕಾರಣವಾದದ್ದನ್ನು ಮುಂದೆ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಇಂದಿಗೇ ಸ್ಥಳೀಕರಣದ ಮೂಲಕವೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎಚ್.ಎಸ್ ರಾಘವೇಂದ್ರ ರಾವ್ ಅವರ ಮಾತೂ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. "ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಾ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದೇಶಭಾಷೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಕಳೆಯಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರು; ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸಿದರು. ಜನರೆಲ್ಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಿರಿ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ; ಮುಂದಾಳುಗಳು, ಮುಖಂಡರು, ಮೇಧಾವಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಲಿತರು."⁸ ಈ ಮಾತುಗಳು ಸೂಚಿಸುವಂತೆ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೇರಿಕೆ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ಬದಲಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಯ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು; ಆದರೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಅದು ಆಡಂಬರದ ದ್ಯೋತಕವಾಗಿ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಭಾಷೆಯೂ ಆಗಿ ಬದಲಾಯಿತು. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗದೆ ಹೇರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅದುಮಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುವುದರಿಂದಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯು ಕೃತಿ ರಚನೆಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಯಿತು. ಅದು ಜನಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಜನಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪೋಷಿಸಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಆಂಗ್ಲ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಕಾಣಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದರೆ 'ಗಡಿಮೀರುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ' ಅಥವಾ 'ಮುಕ್ತ ವ್ಯಾಪಾರ' ಎಂಬ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಸುಳುಹುಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿ ಯ ಅನನ್ಯತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪಂಪನ ಕೃತಿಗಿಂತ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ದಟ್ಟ ಪ್ರಭಾವವಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಹೇರಿಕೆಗೆ ಪ್ರತಿರೋಧ ಒಡ್ಡುತ್ತಿರುವ ದೇಶೀ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಕೊಂಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಪಂಪನ ಕೃತಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿ ಬಗೆಗಿನ ಒಲವಿನ ಹಿಂದೆ ಜಾಗತೀಕರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ 'ಸ್ಥಳೀಕರಣ' ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಡೆದಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸರಿಯಾದುದು. ಕೆ.ವಿ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಅವರು 'ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಜಗತ್ತು' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಜಗತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸಮರ್ಥಿಸಿದರು. ಈ ಕೃತಿಯ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚಿಸಿ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ. ಎಚ್ ಎಸ್ ವಿ ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ "ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜಗತ್ತೇ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ

⁴ ಅದೇ, ಪು.ಸಂ 4

⁵ ಜಾಗತೀಕರಣ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪು.ಸಂ ೨೭೦

⁶ ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಪು.ಸಂ 16.

⁷ ಅನ್ಯ ಪರಿಸರವನ್ನು ತನ್ನ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದೆ.

⁸ ಶತಮಾನದ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ, ಪು.ಸಂ 11

ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿರುವುದು ಕನ್ನಡವೇ ಜಗತ್ತಾಗುವ ಸ್ಥಳೀಕರಣದ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವುದು ಕೂಡಾ ಸ್ಥಳೀಕರಣದ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು.⁹ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗಕಾರ ಕೇವಲ 30 ಭಾಗದಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದು ಉಳಿದ 70 ಭಾಗ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಚನೆ.

ಕಾವ್ಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು/ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ಯಾಕೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಬಗೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸುವುದರ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ? ಕನ್ನಡದ ಬಗೆಗೆ ಅವನೊಳಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇತ್ತು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಜೊತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ /ಅನ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆರೆಸುವಾಗ ಆಗುವ ದೋಷಗಳ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚನೆ ಇತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಸ, ಯತಿ, ಸಮಸಂಸ್ಕೃತಗಳ ಬಳಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ಅವನು ಚಿಂತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತುಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ.

ವಿದಿತ ಸಮಸಂಸ್ಕೃತೋದಿತ
ಪದಂಗಳೋಳ್ ಪುದಿದು ಬೆರೆಸಿ ಬರೆ ಕನ್ನಡದೋಳ್
ಮುದಮನವು ತರ್ಕುಮತಿಶಯ
ಮೃದಂಗ ಸಂಗೀತಕಾದಿ ಮಧುರರವಂಬೋಲ್ ಕವಿರಾಜ
ಮಾರ್ಗ, ಪು.ಸಂ 55

ಸಮಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳೊಡನೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳು ಬೆರೆಸಿ ಬರುವುದಾದರೆ ಮೃದಂಗ ಸಂಗೀತದ ಧ್ವನಿಯಂತೆ ಅವು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಬದಲಾಗಿ ಸಮಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬೆರೆಸಬಾರದು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಕನ್ನಡ ಶಾಸ್ತ್ರ-ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣ ಗ್ರಂಥ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೆರೆಸಬೇಕು, ಹೇಗೆ ಬೆರೆಸಬಾರದೆಂಬ ಕ್ರಮವೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಹಜವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಸೂಚನೆ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗಕಾರನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಕಾಲದ ಪರಿಸರದ ಇತಿಮಿತಿಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಮೀರುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಎಚ್.ಎಸ್ ರಾಘವೇಂದ್ರ ರಾವ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ 'ಕನ್ನಡದ ನಾಮ ರೂಪಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ಮೊದಲ ಗ್ರಂಥ ಇದಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಾಂಗದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಈ ಗ್ರಂಥ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಈ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕನ್ನಡದ ಮೌಖಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಆಮೇಲೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೊಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಯಿತು.¹⁰ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಕನ್ನಡದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಕೃತಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೂ ಹೌದು. ಶಾಸ್ತ್ರ ನಿಯಮವನ್ನು ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಆತ ಗಡಿರೇಖೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳೀಯತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. 'ಕಾವೇರಿಯಿಂದಮಾ ಗೋದಾವರಿವರೆಗಿರ್ಪಾ ನಾಡದಾ

ಕನ್ನಡದೋಳ್...ಪು.ಸಂ 36 ಎಂಬ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಭೌಗೋಳಿಕ ಮೇರೆಯನ್ನು ಮಾರ್ಗಕಾರನೇ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ಕಿಸವೊಳಲು, ಕೋಣಪ, ಪುಲಿಗೆರೆ, ಒಕ್ಕುಂದ ಈ ಊರುಗಳ ನಡುವಣ ಪ್ರದೇಶವು ಕನ್ನಡದ ತಿರುಳು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಪು.ಸಂ 37 ಪೀಠಿಕಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಸೂಚನೆ ದಟ್ಟವಾಗಿದೆ. ವಾಚ್ಯವಾಗಿ ಆತ ಎಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಒಲವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಡುವೆ ದೇಸೀಯತೆಯನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆತನ ಕಳಕಳಿಯು ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಆತ ಕನ್ನಡದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಹಲವು ಪದ್ಯಗಳು ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ದ್ರಾವಿಡ ಕಾವ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಬಾಲಕೃಷ್ಣ ಹೊಸಗಡಿಯವರು "ಈಗ ಭಾಷಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂದ ತಕ್ಷಣ ಸಮೀಕರಣ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲೀಕರಣ ಎಂದೂ, ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡೀಕರಣ, ಮಲಯಾಳೀಕರಣ, ತೆಲುಗೀಕರಣ, ತಮಿಳೀಕರಣ, ತುಳುವೀಕರಣ ಎಂದೂ, ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪರಕೀಯವನ್ನು ಸ್ವಕೀಯಗೊಳಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಪರಸ್ಥಳವನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥಳವಾಗಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಬೇರೊಂದು ಕಾಲವನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಮಕಾಲೀಕರಣ, ಬೇರೊಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸ್ಥಳೀಕರಣ. ಹೀಗೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂಲದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ತತ್ಸಮೀಕರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬಹುದು ಅಥವಾ ಹೊಸಹುಟ್ಟನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತದ್ಭವೀಕರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬಹುದು." ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲ ಕಾವ್ಯ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ. 'ದಂಡಿಯ ಕಾವ್ಯಾರ್ಶ' ದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿ ರಚಿತವಾಗಿದ್ದರೂ ಸ್ಥಳೀಕರಣದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅನುವಾದ ಕೃತಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂತು.

ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅಂಧಾನುಕರಣೆಯು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವೇ ಆಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಕರಣ ನಡೆಯದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದರಿಂದಾಗಿ ಓದುಗರನ್ನು ತಲಪದೇ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಆರಂಭದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಬಹುದು. 'ಅನ್ಯ'ವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಯಮಾನದ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಅನ್ಯವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯೇ ತನ್ನತನದ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರೀತಿಯ ಗುರುತು. ಇದು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೇಸೀಯತೆಯ ಮೂಲಕ ಜಾಗತೀಕರಣಕ್ಕೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸಂವಾದಿಯಾದುದು.

'ಗಡಿ ಮೀರುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ' ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಕಾವ್ಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು/ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ಯಾಕೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಬಗೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸುವುದರ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ? ಕನ್ನಡದ ಬಗೆಗೆ ಅವನೊಳಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇತ್ತು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಜೊತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ /ಅನ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆರೆಸುವಾಗ ಆಗುವ

⁹ ಪು.ಸಂ 278, ಎಚ್ ಎಸ್ ವಿ ವಿಮರ್ಶಾ ಸಂಪುಟ

¹⁰ ಮುನ್ನುಡಿ, ಶತಮಾನದ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ

ದೋಷಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಸ, ಯತಿ, ಸಮಸಂಸ್ಕೃತಗಳ ಬಳಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ಅವನು ಚಿಂತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತುಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಆರಂಭ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಹೊರತು ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಡೆದಿರುವುದು, ತನ್ನೂರಿನ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರೇಮ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುವುದು, ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಗೆಗಿನ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನೊದಗಿಸಿರಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಾಕೃತಗಳಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಕಷ್ಟವಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗಲ್ಲ.

ಅರಿದಾದಂ ಕನ್ನಡದೊಳ್

ತಿರಿಕೊರೆಗೊಂಡರಿಯೆ ಪೇಳ್ವೆನೆಂಬುದಿದಾಗಂ

ಪರಮಾಚಾರ್ಯರ ವೋಲ್ ಸ

ಯ್ತರಲರಿಯರ್ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ನಾಡವರೋಜರ್ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ.

ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ ಪು.ಸಂ 42

ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅವರೇ ಗುರುಗಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರ ನಿಯಮಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟು ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯಾಗಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಆಶಯವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನ ಬಳಿಕ ಬಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಾ ಮಾರ್ಗದ ಜತೆಗೆ ದೇಸಿ ಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಮೇಲಿನ ಮಾತನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಧೈರ್ಯ ಇವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗಕಾರನ ಬಳಿಕ ಬಂದ ಹತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ದೇಸಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗದ ಸಮನ್ವಯತೆಯನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಬಳಿಕ ಬಂದ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೂಲ ಕೃತಿಯಿಂದ ಉಪಕೃತವಾದರೂ ಕೂಡಾ ಭಿನ್ನವಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ ಹೇತುವಾಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಪಂಪನಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗದಿಂದಲೇ ಯಾಕೆ ಗುರುತಿಸಬಾರದೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ನೃಪತುಂಗನೊಂದಿಗೆ ಅಭೇದ ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಪಂಪ ಮತ್ತು ಆತನ ಬಳಿಕ ಬಂದ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆಶ್ರಯದಾತನೊಂದಿಗೆ ಅಭೇದ ಕಲ್ಪಿಸಿದರು. ಪಂಪನ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಅರ್ಜುನನ ದೇಶಾಟನೆಯ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬನವಾಸಿ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ. ಬಾಲಕೃಷ್ಣ ಹೊಸಗಡಿಯವರು ಗುರುತಿಸಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಡೆದಿರುವುದು ಸ್ಥಳೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಹೊರತು ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ.

ಪಂಪ ಬನವಾಸಿಯವನು. ಕರ್ನಾಟಕದವನು. 'ಮಹಾಭಾರತ' ವು ಹರಿಯಾಣ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ¹¹ ನಡೆದ ಕಥೆ. ತನ್ನೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ

ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಆತ ತನ್ನ ಕಾಲ ದೇಶಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧ ಆತನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಆಡಳಿತವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿ ಅರಿಕೇಸರಿ ಮತ್ತು ಆತನ ರಾಜ್ಯವಿದೆ. ಅದನ್ನೂ ಇದನ್ನೂ ಜೊತೆಯಾಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಸಂದರ್ಭ ಸಿಕ್ಕಾಗೆಲ್ಲಾ ಬನವಾಸಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭವನ್ನೂ ತರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದುದು ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದರೆ ಅದು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಆರೋಪಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಯ ಕನ್ನಡ ಶೈಲಿ ಚಂಪೂ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಗೆ ತರುವುದು ನಯಸೇನನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಮಾರು 12 ನೇ ಶತಮಾನದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ದೇಸಿ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದು ಪರಂಪರೆಯ ಸಂಕಲೆಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗುವ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪೊಸಗನ್ನಡದಿಂ ವ್ಯಾವ

ಣಿಸುವೆಂ ಸತ್ಯತಿಯನೆಂದು ಕನ್ನಡಮಂ ಚಿಂ

ತಿಸಿ ಕೂಡಲಾರದಕ್ಕಟ

ಮಿಸುಕದ ಸಕ್ಕದಮನಿಕ್ಕುವವನುಂ ಕವಿಯೆ|| ಪು.ಸಂ1-41

ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳನ್ನು ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ನಯಸೇನ

ಸಕ್ಕದಮಂ ಪೇಳ್ವೊಡೆ ನೆರೆ

ಸಕ್ಕದಮಂ ಪೇಳ್ಗೆಸುದ್ದಗನ್ನಡದೊಳ್ತಂ

ದಿಕ್ಕುವುದೇ ಸಕ್ಕದಮಮಂ

ತಕ್ಕದೆ ಬೆರಸಲ್ಗೆ ಘೃತಮುಮಂ ತೈಲಮುಮಂ|| ಪು.ಸಂ 1-42

ಎಂದು ಖಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಕೃತಿರಚನೆ ಮಾಡಬಯಸುವವರು ನೇರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೃತಿ ರಚಿಸಲಿ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಶುದ್ಧಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ತಂದಿಕ್ಕುವುದೇ? ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಬೆರೆಸಿದಂತಲ್ಲವೇ? ಅದು ಸರಿಯೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ ನಯಸೇನ. ಭಾಷಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ನಯಸೇನನ ಕಾಲಕ್ಕಾಗುವಾಗ ಸಮಾಜವೂ ಬದಲಾವಣೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಏಕೀಕರಣದತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡದೆ ಭಿನ್ನತೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿತು. ನಯಸೇನನಿಗಿಂತ ಹಿಂದಿನವರು ನಾಡು ನುಡಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಂದರೂ ಕೂಡಾ ಅದರ ಬಳಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈತ ಭಾಷಿಕ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಪರಂಪರಾಗತ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಾಡುನುಡಿ ಯ ಬಗೆಗಿನ ಒಲವೇ ಇಲ್ಲೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಪ್ರಭುತ್ವದ ನಿರಾಕರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನತನದ ಕುರಿತಾದ ಅರಿವೂ ಹೌದು.

ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಯಸೇನನ ಬಳಿಕ ಕಂಡುಬರುವುದು ಆಂಡಯ್ಯನನ್ನು. ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಳಕೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸದೆ ತದ್ಭವಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಬಳಸಿದ. 23ಂ 56

ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬ ಭಾವವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. ಕಾವ್ಯ ಆಸ್ವಾದಕರಿಗೂ

¹¹ ಹರಿಯಾಣದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಸ್ಥಳವಿದೆ.

ಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾಯಿತು. ಓದುಗ ವರ್ಗದವರು ಬದಲಾದರು.

ಅದುವರೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನ್ಯವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದುವರೆಗಿದ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬ ಭಾವ ಹೋಗಿ ಭಾಷೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಭಾವ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಭಾಷೆ ಎಂಬುದೇನೋ ಸರಿ. ಅದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ತಲುಪಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಸರಳಗನ್ನಡ ಮುಂದೆ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ 12 ನೇ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ಕಾಯಬೇಕಾಯಿತು. ವಚನ ಚಳುವಳಿ ಭಾಷಾ ಚಳುವಳಿಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳು ಬಹು ಸರಳವಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ತಲಪಿದವು. ಹೀಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿರುದ್ಧದ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

“ವಚನ ಚಳುವಳಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮತೀಯ ಚಳುವಳಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಮುಂತಾದ ಸುಧಾರಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳೇನಿದ್ದರೂ ಮತಕ್ಕೆ ಅನುಷಂಗಿಕವಾಗಿ ಬರುವಂತಹದೇ ಹೊರತು, ಮತದ ವಲಯದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದು ವಚನ ಚಳುವಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾದ ಅಂಶವೇನಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಎಲ್ಲ ಚಳುವಳಿಗಳೂ, ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ಮತೀಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ನಡೆದಂತಹವು.”¹² ಎನ್ನುವ ಮಾತಿಲ್ಲ ಉಲ್ಲೇಖನೀಯ. ಮತೀಯ ಚೌಕಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಆರ್ಥಿಕವಲ್ಲ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ತಲಪುವುದು ವಚನಕಾರರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡಾ ವಚನಕಾರರ ದೇಶೀಯ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ಜಾಗತೀಕರಣದ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆದ ಚಳುವಳಿ ಎಂಬುದಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಜಾಗತೀಕರಣಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿಯೋ ಕಾಣಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

16ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಈ ಶತಮಾನದ ಕವಿ ಆಂಡಯ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಟ ಶೈಲಿಯನ್ನು ತೊರೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತಾನು ಬರೆಯಬಲ್ಲೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಾತನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ತದ್ಭವದ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ. ಮುದ್ದಣ ಪದ್ಯಂ ವದ್ಯಂ ಗದ್ಯಂ ಹೃದ್ಯಂ ಎಂದು ಗದ್ಯದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೊಗಸನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದ. ಅದಕ್ಕಿರುವ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ.

“ನೀರಿಳಿಯದ ಗಂಟಲೊಳ್ ಕಡುಬಂ ತುರುಕಿದಂತಾಯ್ತು; ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಸನರಯಲಾರ್ತೆನಿಲ್ಲೆನಗೆ ಸಕ್ಕದದ ಸೊಗಸಂ ಪೇಳ್ವುದು ಗಡ! “ತಿರುಳ್ಗನ್ನಡದ ಬೆಳ್ಳುಡಿಯೊಳೆ ಪುರುಳೊಂದೆ ಪೇಳ್ವುದು. ಕನ್ನಡಂ ಕತ್ತುರಿಯಲ್ಲೆ” ಎಂಬಂತಹ ಮುದ್ದಣ್ಣ ನ ಅದ್ಭುತ ರಾಮಾಯಣದ ಮಾತುಗಳು ಕನ್ನಡದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನೇ ಎತ್ತಿ ನುಡಿಯುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಕೃದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮತನವನ್ನ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ತೋರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಮುಂದಾದರು. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಸ್ತು, ಭಾಷೆ, ಶೈಲಿಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದರೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯು ಹಲವು ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂತು. ಆದರದನ್ನ ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದಂಟಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಅನ್ನೋದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಪುರಾವೆಗಳು ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಟತನ ವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕನ್ನಡದತ್ತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೊರಳಿಕೊಂಡಂತೆ ಭಾಷೆಯ ಶುದ್ಧವಾದ ಬಳಕೆಯತ್ತಲೂ ಗಮನಹೋಯಿತು. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಸರಳಗನ್ನಡದ ಬಳಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಕನ ದು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪ್ರಭಾವ ಇದೆ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ನೇರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುವಿಕೆಗಿಂತ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ನಾಶವಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೂ ಆರಂಭ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಮೇಲಾದ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಗಹನವಾದ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಾರವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಬೆಳೆದರೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಅಂತಸ್ತವವನ್ನು ಕಳಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೇ ನಾಶ ಮಾಡಿ ಏಕರೂಪಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯು ಏಕರೂಪಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲಿಲ್ಲ. ದೇಶ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಯೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಂಟಕವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳಿದ್ದ ಮಾದರಿ ಎಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾತ್ರ. ಹೀಗಾಗಿ ಅದರ ಅನುಕರಣೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಯಿತು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಜನಭಾಷೆಯಾಗಿ ಯಾವತ್ತೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಆರಂಭ ಕಾಲದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ದೇಶೀಯಾಗಿಯೇ ಭಾಷೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ರೂಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತೋ ಆಗ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಂಗಾಳಿ, ಮರಾಠಿ ಮುಂತಾಗಿ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ-ಪ್ರಾಕೃತ, ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕನ್ನಡ- ತಮಿಳು, ಕನ್ನಡ- ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡ - ಮರಾಠಿ ಈ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಬಾಂಧವ್ಯವಾಗಿಯಷ್ಟೇ ಕಾಣಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ನಡೆದರೂ ಅವು ಕನ್ನಡದ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಡೆದುದು ಜಾಗತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಯನವು ತಲಪುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಹಂತ

ಬ್ರಿಟೀಷ್ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾದ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕವೂ ಪ್ರತಿಫಲನಗೊಂಡಿತು. ಅದುವರೆಗೆ ಇದ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೇ ಹೋಗಿ ಹೊಸ ಸಂವೇದನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಅಗತ್ಯ ಕಂಡುಬಂತು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಈ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯಿಂದ

¹² ಪು.ಸಂ 106.ವಚನ ಪರಿಸರ

ಸಮಾಜದಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೇ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಆರಂಭಿಕ ಹಂತವಾಗಿ ಆರೋಪಿಸುವುದಿದೆ. “ಜಾಗತೀಕರಣ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟೀಷ್ ಆಡಳಿತವು ರಾಜಕೀಯ ಇತಿಹಾಸ ಮಾದರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೇರಿ ಹೋಗಿದೆ.”¹³ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನೇ ಪ್ರಧಾನ ವಾಹಿನಿಯಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆ ವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಒಂದು ಕವಲಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಶ 1600 ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪೆನಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಘವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಅದು 1613 ರಲ್ಲಿ ಸೂರತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರ ಆರಂಭಿಸಿತು. 17 ನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯ ಹಂತಕ್ಕಾಗುವಾಗ ಭಾರತದ ತೀರ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ವಿದೇಶಿಯರು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಕಲಿತರೆ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಕೀಳರಿಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿತರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ದೇಶೀ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲಾದುವು. ಆದರವರು ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಆಂಗ್ಲರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ಕೌತುಕವೇ ಅವಳ ಉಡುಪನ್ನು ಇವಳಿಗಿಟ್ಟು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಯಿತು.

ಇವಳ ಸೊಬಗನವಳು ತೊಟ್ಟು
ನೋಡ ಬಯಸಿದೆ
ಅವಳ ತೊಡುಗೆ ಇವಳಿಗಿಟ್ಟು
ಹಾಡಬಯಸಿದೆ” ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳು ಪು.ಸಂ 13

ಎನ್ನುವ ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀ ಅವರ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಶೀಲನಾತ್ಮಕ ಗುಣ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೂ ಎರಡು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನಡುವೆ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಸೀಮಿತವಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ತಲಪಲಿಲ್ಲ.

ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಸಣ್ಣಕತೆಯು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಬಗೆಯು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದ ಕತೆಗಳಿಗೆ ಮುನ್ನುಡಿಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ಅನುಭವ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ತನ್ನ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಒಂದು ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗ ಮಾತ್ರವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನೇ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಾಗ, ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಇತರ ಭಾಷೆಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದುಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಮೂಲೆಗುಂಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ “ಯಾವೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಲೇಖಕಿ ಕೂಡ, ತನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆತಂಕಗಳಿಂದ ಹೊರಗಾಗಿ, ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಕರಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕೃತಿಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ.”¹⁴ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿಂತ ನೀರಾಗದೆ

ಬದಲಾವಣೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗಲೇ ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿರೋದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಜೀವನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ, ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಆಧುನಿಕತೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡ ಜೀವನಕ್ರಮವು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆಂಗ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಸತ್ವಗಳನ್ನು ಪಡೆಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಕಳಕೊಳ್ಳದೆ ಸತ್ವಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು ಎನ್ನುವುದು ಮತ್ತೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಹಂತದಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉಂಟಾದುವು. ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಡುವೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಭಾಷೆ ಆಡುನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಸಹಜ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಭಾಷೆಯ ಅನುಕರಣೆ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಭಾಷೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು.

ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸ್ವರೂಪ, ಆಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಆದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದು ಸರಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದಾದ ಪರಿಣಾಮ ಎಂದೇ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆಧುನಿಕತೆ, ವಸಾಹತೀಕರಣ, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಈ ಮುಂತಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಹೇಗೆ ಬಂದವು, ಮತ್ತು ಯಾಕೆ ಬಂದವು, ಅದರ ಪ್ರಸ್ತುತತೆಯೇನು? ಹೀಗಾಗಿ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಮನುಷ್ಯನ ಉಗಮದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸದೆ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು ಸಹಜ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದೇ ಸರಿಯಾದುದು. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದಿಂದ ತೊಡಗಿ ಇಂದಿನ ತನಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸಂವೇದನೆಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಯಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನ ವಾದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಚಳುವಳಿ, ಹೋರಾಟಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಇದೆ. ಆ ಒತ್ತಡ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗೂ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೂ ಆರೋಪಿಸುವುದು ಸರಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಅನೌಚಿತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನೋಡುವ ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಿದೆ.

ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳು-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮುಖಾಮುಖಿ, ರಹಮತ್ ತರೀಕೆರೆ(ಸಂ), ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಹಂಪಿ,
2. ಜಾಗತೀಕರಣ ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ಮಂಥನ, ಮ.ಮಹದೇವ, ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನ ಬೆಂಗಳೂರು, 2002
3. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಗೌಸುದ್ದೀನ್ ತುಮಕೂರ್ಕರ್, ಗುಲ್ಬರ್ಗ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿತ ಸಂಶೋಧನ ಮಹಾಪ್ರಬಂಧ(ಅಪ್ರಕಟಿತ)
4. ಭಾರತೀಯ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆ, ತೀ.ನಂ.ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, 1961
5. ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತೆಯೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು, 1975
6. ಸರಳ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ (ಸಂ.) ಡಾ. ಎಸ್. ಎಸ್. ಅಂಗಡಿ, ಮಂಗಳಾ ಪ್ರಕಾಶನ ಹೊಸಪೇಟೆ, 2009

¹³ ಪು.ಸಂ 91, ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ,

¹⁴ “ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳು”, -ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮುಖಾಮುಖಿ, ಪುಟ ಸಂ35,

7. ಶತಮಾನದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ.- ಜಿ.ಎಚ್ ನಾಯಕ(ಸಂ),
ರಾಘವೇಂದ್ರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಅಂಕೋಲ 2000